

Otožni pes

Kdo si? —
sem ga vprašal,
ko je stal tam,
ves tenek v svoji žalosti.

Jaz sem otožni pes
gospodične Mirjam,
indijske princese,
ki so jo nasadili na trn.

Kadar vzide luna
tulim zanjo žalostinko,
da ji napolnim čas
do jutranje zarje.

Čez dan se potepam
po ulicah in iščem
viteza,
ki bi jo odrešil.

Z lahkotnim lokom
breztelesnosti
je skočil na stopnice
prastarega templja,

pognal sem se za njim
in kričal,
z usti, polnimi
usmiljenja:

Počakaj!
Vitez sem,
ki bo odrešil
tvojo Mirjam.

A ko sem segel za njim,
da bi ga ujel,
se je spremenil
v srp neresničnosti.